

செங்காந்தள் - இயற்கை

**புன்னை மரமும்
வரலாற்று நிகழ்வுகளும்
Chronology and Punnai Tree
(Calophyllum Inophyllum)**

செங்காந்தள்- இயற்கை

2. Chronology and Punnai Tree (*Calophyllum Inophyllum*)

Dr.S.Santhi, Guest Faculty, Department of History, Alagappa University, Karaikudi.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6965-2478>

DOI: 10.5281/zenodo.4591617

Abstract

The Punnai tree seems an identity for the Tamils who lived very close to them. Two thousand years ago, the Tamil people lived amidst the Punnai tree. This tree often grows in the river banks and coastal areas that have pure water reservoirs. Moreover, this variety emits the maximum amount of oxygen and spread a good fragrance from its flowers. The people of the Sangam age lived ecologically balanced amid such trees. They trusted them as deities and safeguarded them with ecological awareness. This chapter details the cultural traditions followed by classical Tamil People. It details the Punnai (*Calophyllum Inophyllum*) species geographically and from the quotations taken from the Sangam literary works. There is ample evidence in Tamil literature to prove the chronological events politically and spiritually. The people gave more importance to the trees. It clearly portrayed in the chapter. Today, we are talking about the ecological crisis out of deforestation but Tamil society from the classical to the present age has extended more importance to live under the connections of environment. Hence, this chapter brings out the relationship between Punnai and Tamil culture.

Keywords: Tamil people, Tamil culture, Chronology, Punnai Tree, Sangam literary works.

References

- [1] Somasundaranar, P.V. (2007). Purananooru, Saiva Siddantha Noorpathipu Kazhagam, Chennai.
- [2] Sivamani, S. (2007). Thirukovilgalum Saivathiru Muraigalum, Chennai.
- [3] Rani,N. (2012). Sanga Ilakkia Thoguppu Nerimuraigal, New Century Book House, Ambathur, Chennai.
- [4] Saravanakumaran, (2005). Maram Valarpom Valam Peruvom, Jothi Puthaga Nilayam, Chennai.
- [5] Samy P.S. (1992). Sanga Noolgalil Marangal, Thirugural Pathipagam, Chennai.
- [6] Seenivasan. (1987). Sanga Ilakkia Thavarangal, Tamil Palkalaikazhagam, Tanjore.
- [7] Seenivasan. N.(2002). Vinthai Thavarangalum Mooligai Thavarangalum, The General Saplais Company, Chennai.
- [8] Sundram. Rama, (1995). Sutrulal Pathugaphu, Tamil Palkalaikazhagam, Tanjore.
- [9] Selvaraj.H. (1960). Tamil Muligaigalin Araichi, Trichy.
- [10] Jeyaraman.N.V. (1987). Tamil Ilakkiyathil Velanmai, New Century Book House, Ambathur, Chennai.
- [11] Tamilvanan (1990) Thavarangalai Pariya Ariviyal Unmaigal. Manimegalai Prasuram, Chennai.
- [12] Mazhilenthi. (2003) Sutruchsulaliyal Nokkil Sangath Tamilakam, Thi.Parker, Chennai.
- [13] Santhi.Se. (2020) Avudaiyar Kovil Vattara Kalvettukal. Kottiravai Veliedu, Madurai.
- [14] Jeyakumar.A (1992) Sutrupura Sulalum Manitha Membadum. Uma Pathipagam, Chennai.

செங்காந்தள்- இயற்கை

- [15] Floral Jeya, S., Saravanakumar, AR., (2019). *Sustainable Environmental Sensitization: An Educational Perspective*, International Conference on Impact of Education on Sustainable Environmental Management, Government College of Education, Pudukkottai, ISBN : 978-93-87865-14-3, PP. 338-340
- [16] Neethiperumal, Saravanakumar.AR (2019). *Sustainable Development Towards Environment Control in Modern World*, International Conference on Impact of Education on sustainable Environmental Management , Government College of Education Pudukkottai ISBN 978-93-87865-14-3, PP 351-354
- [17] Paavizhi.K., & Saravanakumar, AR., (2019). *Environmental education as a tool for EMS*, International Conference on Impact of Education on sustainable Environmental Management, Government College of Education Pudukkottai, ISBN: 978-93-87865-14-3, pp346-350
- [18] Padmini Devi.KR., Saravanakumar, AR., (2019). *Effective Maintenance of Sustainable Development Through Environmental Management System*, International Conference on Impact of Education on sustainable Environmental Management, Government College of Education Pudukkottai, ISBN: 978-93-87865-14-3, PP341-345

செங்காந்தள்- இயற்கை

2. புன்னை மரமும் வரலாற்று நிகழ்வுகளும்

முனைவர் செ.சாந்தி, கௌரவ விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத் துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6965-2478>

DOI: 10.5281/zenodo.4591617

இயற்கையின் சூழலைச் சார்ந்து வாழ்ந்த மக்களின் மரப் பயன்பாட்டை உணர்த்தும் இன்னொரு அடையாளம் புன்னை மரம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழர்களின் வாழ்வில் ஒன்றெனக் கலந்தது தான் தொன்மையான இப் புன்னை மரங்கள். இம்மரங்கள் அதிகமாக ஆற்றங்கரைகளிலும், கடலோரங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இப்புன்னை மரங்கள் நன்னீர் உள்ள நிலங்களில் தான் வளரும் என்று இல்லாமல் மணற்பாங்கான இடங்களிலும் பாதிப்புகள் இன்றி வளரும் தன்மை உடையவை. கோடையில் புன்னைமர நிழலில் அமர இதன் மலர்களின் அற்புத நறுமணம் காற்றில் கலந்து அந்தப் பகுதியையே மணமிக்கதாக மாற்றிவிடும் புன்னை மர நிழலில் சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்தால் புன்னை மரக் காற்றில் கலந்துள்ள அதிக அளவு ஆக்சிஜனால் சுவாசம் வளமாகும் என்பதுக் குறிப்பிடத்தக்கது. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையை கடவுளாக வணங்கி சுற்றுச்சூழலையும் பாதுகாத்து வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதை இலக்கியங்களின் மூலம் நாம் அறிந்த ஒன்றாகும். இக்காலத்தில் தாவரங்களுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து மரங்களை வழிபாட்டிற்குரியதாகவும் காவல் மரமாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சங்க கால மக்கள் ஒவ்வொரு மரத்திற்கும் ஒரு விதமான முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்துள்ளனர் என்பதற்கினங்க புன்னைமரம் மருத்துவக்குணம் கொண்ட ஒன்றாகும். மேலும் இம்மரம் சங்க காலத்தில் வங்கக்கடல் எல்லையில் நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை மரச்சோலைவனமாக மிழலைக் கூற்றத்தை பாதுக்காப்பு அரணாக அலங்கரித்த ஒன்றாகும். காவல்மரமாக வளர்த்த புன்னையை மிழலைக் கூற்றத்தை ஆட்சி செய்த வேள் எவ்வியின் நண்பன் அன்னி புன்னை மரத்தை வெட்ட திதியன் அன்னி மீது போர் தொடக்க என்னும் பெரும் வரலாற்றுச் செய்திகளை இப்புன்னை மரம் எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும் பக்தி இலக்கியக் காலங்கள் வரை இப்புன்னை மரத்தைப் பற்றியத் தரவுகள் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள திருப்புவனவாசல் சிவன் கோயிலை மையமிட்டு திருஞானசம்பந்தரும் சுந்தரரும் தேவாரப் பாக்களைப் பாடியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

செங்காந்தள்- இயற்கை

மரங்களும் சங்ககால மரபுகளும்

சங்ககால மன்னர்கள் மரத்தை காவல் மரங்களாக வழிபட்டுப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர். அவை கடிமரம் அல்லது காவல்மரம் எனப்பட்டது. இம்மரம் தெய்வீகத் தன்மை உடையதாகக் கருதப்பட்டது. குறிப்பிட்ட அரசமரபின் மரத்தினை பகைவர் வெட்டினால் அம்மரமே வீழ்ந்ததாக தமிழ் மன்னர்கள் கருதினர். பகையரசனை அக்காவல் மரத்தில் கட்டினால் அம்மன்னன் வெற்றி பெற்றான் எனக் கருதினர். இவ்வகையில் இயற்கைவளமான மரம் முன்னோர்களால் போற்றப்பட்டது. சங்க இலக்கியமான அகநானூறு மக்களின் அகவாழ்வை இயற்கையோடு இணைத்து காட்சிப்படுத்தியுள்ளது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐவகைத் திணைகளின் அடிப்படையில் பாடப்பெற்றுள்ள இந்நூலில் பல்வேறு மரங்களின் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இம்மரங்களில் பொதுவாக வாகை, புன்னை, கடம்பு போன்ற மரங்கள் பண்டைய தமிழ் மன்னர்களின் காவல் மரமாக அகநானூற்று இலக்கிய வரிகளில் காணப்படுகின்றன என்பதுக் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் குறிஞ்சிப்பாட்டில் 'கடியிரும் புன்னை' என்றும், ஐந்திணைக் கருப்பொருளைக் கூற வந்த இறையனாரின் அகப்பொருள் நூல் 'நெய்தல் திணைக்கு மரம் புன்னையும், ஞாலமும் கண்டலும்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இதைப் போல ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, கலித்தொகை, போன்ற இலக்கியங்களிலும் சிறப்பித்துக் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றுள்ளது.

பண்டையத் தமிழ் மன்னர்களின் காவல் மரமாகக் கருதப்பட்ட வாகை, புன்னை, கடம்பு முதலான மரங்களில் நன்னன் என்பவனின் காவல் மரமான வாகை மரமானது வாகைப் பெருந்துறை என்ற போர்க்களத்தில் காணப்படுகிறது. காவல் மரங்கள் பொதுவாக ஊர் புறத்தே அமைப்பது பண்டைய மக்களின் வழக்கம் ஆனால் நன்னனின் காவல் மரமான வாகை போர்க்களத்தில் இருந்ததாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. மேலும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் "உன்ன நிலை உன்னம்" என்பதற்குச் சிறிய இலைகளை உடைய மரம் என்று பொருள். அதாவது போருக்குச் செல்லும் போது வீரர்கள் அனைவரும் போரில் வெற்றி கிட்டுமாயின் மரம் தளிர்க்கும் என்றும் தோல்வி வருமாயின் தளிர்கள் வாடிநிற்கும் என்றும் குறிக்கேட்பர் என தொல்காப்பியர் காவல்மரம் பற்றி தனது இலக்கியங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் தலைவனோடு உரையாடும் தலைவி அருகில் புன்னைமரம் இருப்பது கண்டு நாணப்பட்டாள். தலைவன் அவளை ஏன் நாணம் கொண்டாய் என்று கேட்க அதற்குத் தலைவி அம்மரமோ எனக்குச்

செங்காந்தள்- இயற்கை

சகோதரி முறை வேண்டும் என்கிறாள். இப்படிக் குடும்பத்தில் ஒருவராக மரத்தை பாவிக்கும் வழக்கம் அன்றைக்கு இருந்துள்ளது என்பதுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

புன்னை மரம்

புன்னையைப் பற்றியச் செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகமான பாடல்வரிகளில் காணப்படுகின்றன. புன்னை மரம் அழகிய சிறுமரமாகும். இம்மரம் கடரோலப்பகுதியான நெய்தல் நிலத்தில் மிகுதியாக காணப்படும். இதன் அரும்புகள் நறுமணம் கொண்ட வெள்ளிய முத்தை ஒத்தவை. மேலும் இதன் பூர்வீகம் கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா, பின் இந்தியாவின் தென் கடற்கரையோரங்களிலும், மலேசியா, மாலத்தீவு, ஆஸ்திரேலியா, கவாய் தீவுகள், புயூஜி தீவு, பிலிப்பைன்ஸ், அமரிக்கா, உகந்தா போன்ற நாடுகளுக்குப் பரவிற்று. இம்மரம் இந்தியாவில் தமிழ் நாட்டில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்துள்ளது. இம்மரத்தின் பெயர்களை கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.

- சங்ககால இலக்கியப் பெயர் - புன்னை
- பக்தி இலக்கியக் காலப்பெயர் - நாகம், புன்னை
- உலக வழக்குப் பெயர் - புன்னை
- ஆங்கிலப்பெயர் - அலெக்சாண்டிரின் லொரல்
- தாவரப் பெயர் - கலோபில்லம் இனொபில்லம்
- சிங்கள மொழியில் இது தொம்ப எனவும்
- மலையாளத்தில் புன்னாகம் எனவும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றது.

மேலும், **Phyllum** என்பது இலை, **Calo** என்பது கிரேக்கச் சொல்லாகும் அதன் பொருள் அழகானது, அருமையானது என்பதுப் புன்னைக்கும் பொருந்தும்.

சங்ககால இலக்கியங்களில் புன்னை

நெடுங்காற் புன்னை நித்திலும் வைப்பவும் (சிறுபான் - 149)

என்னும் பாடல்வரியானது இம்மரத்தை நெடிய தாளையுடையதாகவும் இதன் அரும்புகள் முத்துக்கள் போல விளங்கும் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறது

கொடுங்காற் புன்னைக் கோடுதுமித் தியற்றிய

பைங்காய் தூங்கும் பாய்மணர் பந்தர் (பெரும்பான் 266-267)

என்னும் பாடல்வரியானது இம்மரத்தை வலையார் வளைத்துக் காலையுடைய புன்னை மரக் கொம்புகளை வெட்டிப் பந்தல் அமைத்தனர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

புன்னைப் பூப்பெரியது மணம் மிக்கது

ஆரம் காழ்வை கடியிரும் புன்னை (குறிஞ்சி - 93)

செங்காந்தள்- இயற்கை

என்னும் பாடல்வரியானது மலைநாட்டு மகளிர் இம்மரத்தின் பூவை பயன்படுத்தினர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது

கறவழங்கும் இரும்பெளவத்

திறவருந்திய இனநாறை (பொருநர் 203-204)

என்னும் பாடல்வரியானது நெய்தல் நிலத்தில் கடல் இறாலைத் தின்ற நாரைகள் பூக்களையுடைய புன்னை மரத்தில் தங்கின என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

வரலாற்று நோக்கில் புன்னை மரம்

வரலாற்று நோக்கில் புன்னை மரமானது சங்க காலத்தில் மிழலைக் கூற்றத்தை ஆண்ட வேள் எவ்வியின் நண்பன் அன்னிக்கும், திதியனுக்கும் குறுக்கை என்னும் இடத்தில் நடந்த புன்னை மரப்போரினைப் பற்றியும், சங்க காலம் மற்றும் பக்தி இலக்கியக் கால புன்னை மரக் காடுகளைப் பற்றியும் இலக்கியச் சான்றுகளோடு பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பெறுகின்றன. இவ்வூர் நாகப்பட்டினம் மாவட்டம் மயிலாடுதுறை வட்டத்தில் திருகுறுக்கை என்னும் பெயருடன் அழைக்கப்பெற்று வருகின்றது.

வேளிகளில் சிறந்தக் குறுநில மன்னனாக மிழலைக் கூற்றத்தை ஆண்டுவந்த எவ்வி என்னும் மன்னன் வேள்எவ்வி என அழைக்கப்படுகிறான். எவ்வி ஆண்ட மிழலைக் கூற்றமானது மிழலை நாடு என்றும் மிழலை நாட்டின் தலைநகரமாக நீடுரையும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இதனைப் பற்றியச் செய்திகள் இலக்கியவரிகளிலும் கிடைக்கப்பெறுகின்றன.

யாழிசை மறுகின் நீடுர் கிழவோன்

வாய்வாள் எவ்வி (அகம் - 266)

என நீடுரையும்

பொலம் பூண் எவ்வி நீழல் (அகம் - 366)

எனும் நீழல் ஊரையும் எவ்வியின் ஊர்களாக குறிப்பிடப்படுகின்றன.

நீடுர் என்னும் இப்பகுதி திருவாரூர் மாவட்டத்தில் நீடாமங்கலம் என்னும் பெயருடனும், நாகப்பட்டினம் மாவட்டம் மயிலாடுதுறை வட்டத்தில் நீடுர் எனவும் குறிப்பிடப்படும் பகுதிகள் காணப்படுவதைத் தொடர்ந்து இந்நீடுர் மிழலை நாட்டின் தலைநகரமாக இருந்திருக்கக்கூடும் என்பது வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்தாக உள்ளது. இம்மன்னன் மிழலைக் கூற்றத்தை ஆண்டுள்ளான் என்னும் செய்தியை இலக்கிய வரிகளின் மூலமும் மேலும் இக்கூற்றம் வயல்வெளிகளாலும், புன்னை மரங்கள் நிறைந்தச் சோலைவனமாகவும் விளங்கியதை கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கப்படுகின்றன.

செங்காந்தள்- இயற்கை

நெல்லரியும் இருந்தொழுவார்
 செஞ்ஞாயிற்று வெயில் முனையின்
 தென்கடல் திரைமிசைப் பாயுந்து
 திண்திமில் வன்பரதவர்
 வெப்புடைய மட்டுண்டு
 தண்குரவைச் சீர் தூங்குந்து
 தூவற் கலித்த தேம்பாய் புன்னை (புறம் 24)
 ஓம்பா ஈகை மாவேள் ளெவ்வி
 புனலும் புதவின் மிழலையொடும் கழனிக்
 கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும்
 பொன்னணி யானைத் தொன்முதிர் வேளிர் (புறம் 24)

எனக் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. வேளிர்களுக்கும், கோசர்களுக்கும் இடையே அதிகப் பகைமையுற்றிருந்தது. அந்நிலையில் கோசர் வம்சத்தையுடைய திதியனின் குறுக்கை என்னும் இடத்தில் இருந்த புன்னை மரத்தை அழிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அன்னி பேராசைக் கொண்டான். இத்தவறானச் செயலை அன்னி செய்யப்போகிறான் என்பதை உணர்ந்த எவ்வி அன்னிக்கு அறிவுரைத்து வேண்டாம் எனக் கூறியச் செய்தியினை இலக்கியவர்களின் மூலம் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

பயங்கெழு வைப்பின் பல்வேல் எவ்வி
 நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்
 பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
 திதியனெடு பொருத அன்னிபோல
 விளிகுவை கொல் (அகம் 126)

அன்னியும் திதியனும்

எவ்விவின் அறிவுரைகளையும் மீறி திதியனோடு பகை கொண்ட அன்னி குறுக்கை என்னும் இடத்தில் இருந்த புன்னை மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தினான். இதனையறிந்த திதியன் குறுக்கை என்னும் இடத்தில் அன்னியை எதிர்த்து கடும் போரிட்டான். திதியன் போர் வேகம் கொண்டு கடுமையாக அன்னியை தண்டித்து போர் களத்திலையேக் கொன்று வீழ்த்தினான். இதனைக் கண்ட புலவர்கள் நண்பனின் அறிவுரையைக் கேளாது இறந்துவிட்டான் அன்னி என இகழ்ந்துப் பாடியுள்ளனர். இந்நிகழ்வை கீழ்க்கண்டவாறு இலக்கியவரிகளின் மூலம் விளக்கப்படுகின்றன.

அன்னியும் பெரியன் அவனும் விழுமியன்
 இருபெரு வேந்தர் பொருகளத்து ஒழித்த
 புன்னை விழுமம் போல
 என்னொடு கழியும் இவ் விருவரது இகலே (நற்றிணை 127)

செங்காந்தள்- இயற்கை

அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைந்த ஞான்றை வயிரியர்
இன்னிசை ஆர்ப்பினும் பெரிதே (அகநானூறு . 126)
பெருஞ்சீர் அன்னி குறுக்கை பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
நன்னர் மெல்லிணர்ப் புன்னை போலக்
கடுநவைப் படிஇயர் (அகநானூறு . 145)

திதியனுக்கும் அன்னிக்கும் புன்னை மரத்தை முன்னிட்டு நடைபெற்ற போரானது குறுக்கை என்பது சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும். சங்க கால நிகழ்வுளில் இலக்கியச் சான்றுகளை முன்னிட்டு வரலாற்றுத் தரவுகளில் குறுக்கையும் ஓர் உதாரணமாக இருந்து வருகின்றது. இவ்வூரில் முதலாம் குலோத்துங்கன் கால சிவன் கோயில் ஒன்றும் காணப்படுகின்றது. இக்கோயிலில் தலவிருட்சமாக புன்னை மரம் காணப்படுவது சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும்.

குறுக்கையும் புன்னையும்

நாகப்பட்டினம் மாவட்டம் மயிலாடுதுறை வட்டத்தில் காவிரியாற்றின் வடகரையில் உள்ள திருக்குறுக்கை என்னும் இவ்வூர் புராணக் காலங்களில் அட்டவீரட்டத் தலங்களுல் ஒன்றாகவும், சங்ககாலத்தில் அன்னிக்கும், திதியனுக்கும் ஏற்பட்டப் போரில் அன்னி போர்களத்திலே இறந்துப்படவே ஓர் புன்னை மரத்தை மட்டுமே கொண்டு நடந்த புன்னைப் போர் நடந்தேறிய குறுக்கை என்னும் இவ்விடம் சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும். இச்சங்ககாலத்தில் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட கருப்புநிறப் பாணை ஓடுகள் களப்பணியின் போது இக்குறுக்கையிலும் கிடைக்கப்பெற்றது முக்கியத்துவம் பெற்றச் சான்றாக அமைகின்றது. சங்க காலத்தைத் தொடர்ந்து கி.பி.6ம் நூற்றாண்டில் பக்தி இயக்கத்தில் சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சியில் பன்னிருத் திருமுறைகளில் திருநாவுக்கரசரால் தேவாரப் பாடல்பெற்ற தலங்களுல் ஒன்றாக திருக்குறுக்கையும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. இப்பக்தி இலக்கியச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது திருநாவுக்கரசரின் காலத்திலிருந்தே இத்தலம் இருந்திருக்கக்கூடும் பின்னர் சோழர்களின் காலத்தில் இக்கோயில் முழுவதும் தகர்த்தப்பட்டு இச்சோழர்களின் கலைப்பாணியில் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்பது ஆய்வின் கருத்தாக அமைகின்றது.

சோழர்களின் காலத்தில் பிரிக்கப்பட்ட வளநாடுகளுள் திருக்குறுக்கை என்னும் இவ்வூர் காவிரியின் வடகரையில் விருதுராஜபயங்கர வளநாட்டின் உட்பிரிவுகளுள் குறுக்கை நாடு என்றும், இக்குறுக்கை நாடு விக்கிரமச் சோழ சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும், ராஜநாராயணச் சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும், இராசாதிராசச் சதுர்வேதி

செங்காந்தள்- இயற்கை

மங்கலம் என்றும், குலோத்துங்கச்சோழ நல்லூர், வகூர், கிளிஞ்சாலூர், ஜெயசிங்குலகால சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும், நித்திய வினோதச் சதுர்வேதி மங்கலம் என்றும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சான்றுகள் முழுவதும் இக்கோயிலின் கல்வெட்டுக்களிலே முழுவதுமாகக் கிடைக்கப்பெறுவது சிறப்புக்குறிய ஒன்றாகும். மேலும் இக்கோயில் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் சோழ மன்னர்களுள் விக்கிரமச் சோழன், இரண்டாம் ராசாதிராசன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் இராசராசன் போன்ற மன்னர்கள் வழங்கப்பட்டத் தானச் செய்திகளும் காணப்படுகின்றது.

சோழரைத் தொடர்ந்த பிற்காலப் பாண்டிய மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளுல் வீரபாண்டிய தேவரின் தனதுக் கடைசி ஆட்சியாண்டு வரை இக்கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்டத் தானச் செய்திகள் காணப்படுகின்றது. மேலும் விஜயநகர மன்னர்களுள் இரண்டாம் ஹரிஹரர் மற்றும் கிருஷ்ணதேவராயரின் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுச் செய்திகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தத் தரவுகளுள் ஒன்றான 98 வலங்கை மற்றும் 98 இடங்கை சாதியினர் ஒன்றுகூடி அதிகமாக நிலங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வரிகளை எதிர்த்து தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டக் கோயிலாகக் காணப்படுவது தமிழக வரலாற்றிற்கு முக்கியச் சான்றாக அமைகின்றது. மேலும் சோழர்காலத்தில் இக்கோயிலுக்கு அனுப்பப்பட்ட அடிமைப் பெண்களும், விஜயநகரக் கால வலங்கை, இடங்கைக் குறித்தத் தீர்மானச் செய்திகள் சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும். இக்கோயில் தருமை ஆதீனத்தின் கோயிலாக செயல்படுவதும், நாயக்கர் கட்டுமான மண்டபங்களைக் கொண்டும் காணப்படுகின்றது. திருமந்திரத்திலும் இக்கோயிலைப் பற்றி குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன. இக்கோயிலின் தரவுகள் தமிழக வரலாற்றிற்கு முக்கியச் சான்றாக அமைகின்றது.

பக்தி இலக்கியங்கள் காட்டும் புன்னை

தமிழகத்தில் தேவாரப் பாடல்கள் பாடப்பெற்ற பதினான்கு பாண்டியர் தலங்களுள் ஒன்றான புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தின் ஆவுடையார்கோயில் வட்டாரத்தில் திருப்புனவாசல் என்னும் கிராமத்தில் அமைந்துள்ள பழம்பதிநாதர் என்றுக் குறிப்பிடப்பெறும் விருத்தப்புரீஸ்வரர் கோயிலும் ஒன்றாகும். இக்கோயில் வங்கக்கடல் எல்லையில் முததூற்றுக் கூற்றத்தில் புன்னைமரக் காட்டில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானை வருணித்து இறையணார்வோடு திருஞானசம்பந்தரும், சுந்தரரும் பாடியுள்ளனர். இதனை பின்வருமாறு இலக்கியத் தோரணையோடு விளக்கப்படுகின்றன. இவ்வூர் சங்ககாலம் முதல் பக்தி இலக்கியக் காலம் வரை புன்னை மரம் நிறைந்தக்காடு ஆதலில் இவ்வூர் புனவாயில் என அழைக்கப்பட்டு வந்தள்ளது தற்போது இவ்வூர் திருப்புனவாசல் என்னும் பெயருடன் குறிப்பிடப்பெற்று வருகின்றது. மேலும் இவ்வூரின் சிவன் கோயிலின் ஸ்தலவிருட்சம் புன்னை மரம் என்பதும்

செங்காந்தள்- இயற்கை

குறிப்பிடத்தக்கது. இதைப்போல அம்மன் திருக்கோவில்களில் பிரசித்தி பெற்ற தஞ்சாவூர் மாட்டத்தில் புன்னைநல்லூர் மாரியம்மன் கோவில் அமைந்துள்ள ஊர் புன்னை மரங்கள் நிறைந்த சோலை வனமாக இருந்ததால் பண்டைய காலத்தில் இருந்து இவ்வூர் புன்னைநல்லூர் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

திருஞானசம்பந்தர்

புன்னைநன் மாமலர் பொன்னுதிர்க் கும்புன வாயிலே (திருமுறை. 323)

புன்னை மரங்கள் பொன்னைப் போன்ற அழகிய மலர்களை உதிர்க்கும் புனவாயில் எனவும்

கண்டலு ஞாழலும் நின்றுபெ ருங்கடற் கானல் வாய்ப்

புண்டரீ கம்மலர்ப் பொய்கை சூழ்ந் தபுன வாயிலே (திருமுறை. 324)

புன்னை தாழையும் புலிநகக் கொன்றையும் நிற்கும் பெருங்கடற்கரைப் பகுதிகளில் தாமரை மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் பொய்கைகள் சூழ்ந்தப் புனவாயில் எனவும்

விடையுடை வெல்கொடி யேந்தின னும்விறற் பாரிடம்

புடைபட வாடிய வேடத்தா னும்புன வாயிலில் (திருமுறை. 325)

பகைவர்களைக் கண்டு அஞ்சிய வேடர்கள் புனவாயிலில் மறைந்து வாழ்ந்தனர் எனவும்

பொங்கர வம்மணி மார்வின னும்புன வாயிலில்

கலிபடு தண்டகல் நஞ்சமுண் டகறைக் கண்டனும்

புலியதள் பாம்பரைச் சுற்றின னும்புன வாயிலில் (திருமுறை. 326)

என புலித்தோளை ஆடையாகவும், பாம்புகளை அணிகலன்களாகவும் அணிந்து புனவாயிலில் காணப்படும் சிவபெருமான் எனவும்,

போருறு வெண்மழு வேந்தின னும்புன வாயிலில்

சீருறு செல்வம்மல் கவ்விருந்த சிவலோகனே

பொருந்தலர் தம்புர மூன்றுமெய்து புனவாயிலில்

பைங்கண்வெள் ளேற்றண்ண லாகிநின்ற பரமேட்டியே (திருமுறை. 327).

என புனவாயிலில் உள்ள சிவபெருமானின் அணிகலன்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இனமிகு தொல்புகழ் பாடலா டடல்எழின் மல்கிய

புனமிகு கொன்றையந் தென்றலார்ந்த புனவாயிலே (திருமுறை. 328)

இறைவனின் பழம்பெரும் புகழைப்பாடும் பாடல்களும் அவற்றிற் கிசைந்த ஆடல்களும் நிறைந்துக் கொல்லைகளில் கொன்றை மரங்களில் தென்றல் தவழ்ந்து வரும் புனவாயில் எனவும்

நரல்சுரி சங்கொடும் இப்பியுந் திந்நலம் மல்கிய

பொருகடல் வெண்டிரை வந்தெறியும்புன வாயிலே (திருமுறை. 329)

செங்காந்தள்- இயற்கை

ஓசை எழுப்பும் சங்குகளும், சிப்பிகளும் பெருங்கடலில் உந்தப்பட்டு அலைகள் மோதும் புனவாயில் எனவும்

போதவிழ் தண்பொழில் மல்குமந் தன்புன வாயில்

பொற்றெடி யாளுமை பங்கன் மேவும் புனவாயிலே (திருமுறை. 330)

மலர்கள் மொட்டு விழும் சோலைகள் நிறைந்த புனவாயில் எனவும் தேவாரப் பாக்களால் பாடப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதி கடல் எல்லையில் புன்னை மரங்கள் சூழ அமைந்திருந்துள்ளன என்பதை இலக்கிய வரிகளின் மூலம் குறிப்பிடமுடிகின்றன.

செந்நெ லங்கழ னிப்பழ னத்தய லேசெழும்

புன்னை வெண்கிழி யிற்பவ ளம்புரை பூந்தராய் (திருமுறை திருப்பூந்தராய் 1)

செந்நெல் விளையும் அழகிய வயல்களை உடைய சோலைகளின் அயலிடங்களில் வளமையான புன்னை மரங்கள் உதிர்த்த பூக்கள் வெண்மையான துணியிற் பவளங்கள் பரப்பினாற் போல விளங்கும் திருப்பூந்தராய் என்னும் சீகாழிப்பதியில் என்னும் பாடல் வரிகளும் குறிப்பிடுகின்றன.

சுந்தரர்

பொத்தில் ஆந்தைகள் பாட்டுஅ

றாப்புன வாயிலே (திருமுறை 914)

சோலைகள் நிறைந்த புன்னை மரப்பொந்துகளில் ஆந்தைகளின் பாட்டு ஒழியாத புனவாயிலே எனவும்

பொருது சாந்தொடு பூசல்

அறாப்புன வாயிலே (திருமுறை. 915)

வேடர்கள் வாணிகச் சத்தத்தோடு போர் செய்தலால் ஆரவாரம் நீங்காத புனவாயிலே எனவும்

அக்கோடு அரவுஆர்த் தபிரான் அடிக்கு அன்பராய்

புக்கர் அவர்போற் றொழியாப் புனவாயிலே (திருமுறை 916)

சிவனுக்கு அன்பராய் சிவனையே புகலிடமாக அடைந்தவர் அப்பெருமானைப் போற்றுதல் ஒழியாத புனவாயிலே எனவும்

புற்கென்று தோன்றிடும் எம்பெரு

மான்புன வாயிலே (திருமுறை 917)

கரையிடத்து சிறியக் கற்குன்றுகளும் புதர்களும் வெப்பம் மிகுந்த வெற்றிடமும் பொலிவிழந்துத் தோன்றும் எம்பெருமானது புனவாயிலே எனவும்

புல்லாய்க் கணம் பக்கொளிக்

கும்புன வாயிலே (திருமுறை 918)

செங்காந்தள்- இயற்கை

வேடர்கள் தம் வில்லின்கண் தொடுத்த அம்பினால் வெருட்ட வெருண்ட ஓடிய மான் கூட்டம் புகுந்து ஒழிகின்ற புனவாயிலே எனவும்

புறவங் கூம்பிடப் பொன்புனம்

சூழ்புன வாயிலே (திருமுறை 919)

கள்ளிப் புதரின் வளர்ந்தக் கிளையில் ஏறி நின்றுக் கூப்பிட்டப் புனங்களில் பொன் நிறைந்துக் காணப்படுகின்ற புனவாயிலே எனவும்

பூசல் துடி பூசல்

அறாப்புன வாயிலே (திருமுறை 920)

வேடுவர்களது போர்ப்பறை ஆரவாரத்தை ஒழியாதப் புனவாயிலே எனவும்

புள்ளி மானினம் புக்கொளிக்

கும்புன வாயிலே (திருமுறை 921)

புல்தீய்ந்து கொடியகாடு அழிகையினால் புள்ளிமானின் கூட்டம் புகுந்து ஒழிகின்ற புனவாயிலே எனவும்

புற்றேறிக் கூகூ என அழைக்

கும்புன வாயிலே (திருமுறை 922)

இரையை உண்டக் கரியக் காணங்கோழிகள் ஈயற் புற்றுகளின் மேல் ஏறி நின்று கூகூ எனக் கூப்பிடுகின்ற புனவாயிலே எனவும்

பொடியோடு மேனியன் பொன்புனம்

சூழ்புன வாயிலே (திருமுறை 923)

நீற்றில் மூழ்கியச் சிவனின் புனங்களின் பொன் நிறைந்துள்ள புனவாயிலே எனவும் திருப்புனவாசலில் உள்ள விருத்தபுரீஸ்வரர் கோயிலின் சிவனைப் பற்றி தேவார இலக்கிய வரிகளில் பாடப்பெற்றுள்ளன.

புன்னையும் தலவிருட்சமும்

இந்தியாவில் மரவழிபாடு மிகவும் பழமையானது. அதுவும் தமிழ்நாட்டில் மரங்களைத் கடவுளாகவே வழிபடுகின்றனர். மரங்களின் பயன் கருதியே மரம் தங்கள் வாழ்விற்கும் தாழ்விற்கும் மரத்தின் அருளே பொருள் என நம்பினர். எனவே மரம் இருக்கும் இடத்திற்கும் சென்று வழிபட்டனர். இப்படி பக்தி - இறைவன் பெயர் சொல்லி மனிதன் மரத்தை மதிக்கக் கற்றுக் கொண்டான். அதன் நோக்கம் எந்த மரத்தையும் மனிதன் அழித்துவிடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒரு மரத்தை ஒதுக்கினான். கடவுளின் உருவச் சிலையைத் தனிமரத்தின் அடியில் வைத்து வழிபட்டதினால் தனி மரங்கள் தல விருட்சம் என அழைக்கப்பட்டன.

பண்டைக்காலத்திலிருந்து மனிதர்கள் பஞ்சபூதங்களான நிலம், நீர், நெருப்பு, ஆகாயம், காற்று, ஆகியவற்றை தெய்வமாக வழிபட்டு வருகின்றனர். நாளடைவில்

செங்காந்தள்- இயற்கை

இயற்கையோடு இணைந்த மரங்களையும் தெய்வமாக வழிபடத் தொடங்கினர். தொன்று தொட்டுவரும் இந்த வழக்கம் தற்போது ஸ்தல விருட்சங்கள் வடிவில் தொடர்கிறது. இந்து ஆலயங்களில் ஸ்தல விருட்சம் என்று ஒன்று இருப்பதன் நோக்கமே மரங்களை வழிபட வேண்டும் என்பதனால் தான். வேம்பு, அரசு, போன்ற மரங்களின் வரிசையில் புன்னைமரத்திற்கு மிகச்சிறந்த இடம் உண்டு என்பதுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

காடுகளை அழித்து நாடுகள் ஊர்கள் உருவாக்கப்பட்டப் பொழுது அவ்வப்பகுதிகளில் மக்களின் வணங்கும் தெய்வங்களுடன் அப்பகுதியில் இருந்த சிறப்பான மரங்கள் தலவிருட்சமாகப் போற்றி வணங்கப்பட்டன. எனவே ஒவ்வொரு கோயிலும் ஒருதல மரத்துடன் இணைத்து வணங்கப்பட்டதை காணமுடிகிறது.

இந்தியாவின் மற்றொரு சிறப்பான மரமான ஆலமரம் ஞானத்தை அளிக்கும் மரமாகக் கருதப்பட்டதால் சிவனின் ஒருருபமாக விளங்கும் தென்திசைக் கடவுளான தட்சிணாமூர்த்தி ஞானத்தை கற்பிக்கின்ற இடமாக விளங்கி கோயில்களின் தென்பகுதி மாடக்குழிகளில் இடம்பெற்றன. இச்சிற்பமும் கூட மரத்தடியில் கற்றுக் கொடுக்கும் கல்விப் போதனைகளை எடுத்துரைக்கும் விதமாக அமையப்பெற்றிருப்பது சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும்.

தமிழகத்தில் தொன்மையான கோயில்களான தேவாரப் பாடல்பெற்ற தலங்கள் ஒவ்வொன்றும் தலவிருட்சங்களுடன் காணப்படுகின்றன. காட்டுப் பகுதிகளில் பெரும்பாலும் சிவாலயங்கள் இருந்தமையால் அவை ஆரண்யங்கள் அல்லது காடுகள் என்றும் வழங்கப்பட்டன. சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாக்கும் வகையில் இக்கோயில்களின் அமைவிடம் அமைந்திருந்ததுடன் ஒவ்வொரு கோயிலும் ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான நீரைப் பாதுகாக்கும் வகையில் கோயில்களுடன் இணைந்த குளங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தன. எனவே அவற்றை மக்கள் கடவுள்களிடம் தொடர்புபடுத்தி போற்றிப் பாதுகாத்தனர். புன்னை மரத்தை ஸ்தல விருட்சமாகக் கொண்ட ஆலயங்கள் தமிழகத்தில் பல உள்ளன.

கும்பகோணம் அருகில் திருப்புறம்பயம், திருப்புள்ளபூதங்குடி, திருவாரூருக்கு அருகில் உள்ள திருப்புகலூர், திருநெல்வேலிக்கு அருகில் உள்ள சங்கரன்கோவில், சென்னை திருமயிலை உள்ளிட்ட ஸ்தலங்களின் விருட்சமாக புன்னை மரம் உள்ளது.

மட்டிட்ட புன்னையங் கானல் மடமயிலைக்

கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச்சரம் அமர்ந்தான்

ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திர பல்கணத்தார்க்

கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய். (இரண்டாந்திருமுறை. பா.1)

இந்தப்பாடல் திருமயிலை கபாலீஸ்வரரை நினைத்து திருஞான சம்பந்தர் பாடிய பாடலாகும்.

செங்காந்தள்- இயற்கை

மரங்களின் பாரம்பரியமும் பயன்பாடும்

மரங்களுக்கும் மக்களுக்கும் ஒரு இணக்கமான பாசப்பிணைப்பு எப்போதுமே இருந்துள்ளது. ஆனால் இன்றைக்கு அப்படி ஒரு மரம் இருந்ததா என்று கேட்பது மாதிரி ஆகிலிட்டது. மரங்களை இழந்து நாம் மழையையும் இழந்து விட்டோம். உசில் மரங்கள் நிறைஞ்ச இருந்த இடம்தான் உசிலம்பட்டி. இலுப்பை மரங்கள் நிறைஞ்ச பகுதி இலுப்பையூர், விளாமரம் இருந்த இடம் விளாத்திகுளம், வாகை மரங்கள் செழித்த பகுதி வாகைகுளம். இன்னும் ஆலங்குளம், அத்தியூர், அரசம்பட்டி, தாண்டிக்குடி, வேப்பங்குளம், தாழையூத்து இப்படி பல ஊர்ப் பெயர்களில் மரங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் இன்றைக்கு அந்தந்த ஊர்களிலேயே அந்த மரங்களை காணோம். அதற்கு பதிலாக தைல மரம், சீமைக் கருவேலம் 'தூங்கு மூஞ்சி' ன்னு விதவிதமா வெளிநாட்டு மரங்கள் ஆக்கிரமிப்பு. இந்த மரங்கள் சீக்கிரமே வளர்ந்து விடும். அதிக அளவு நீரையும் உறிஞ்சும். இதனால் புல்வெளிகளுக்கு நீர் கிடைக்காமல் அழிய, அதை நம்பி வாழும் கால்நடைகளும் குறைந்து, உயிர் சுழற்சியே மொத்தமாக மாறிவிட்டது.

பார்த்தீனியம் செடிகள் நீர்நிலைகளை அழித்து விட்டன. இப்படி வளரும் மரங்களில் காய்கள், பழங்கள் எதுவுமே வராது. அதனால் பறவைகளும் இல்லாமல் போய் விட்டன. உசில் மரம் வறட்சியை தாங்கி வளரும். எந்த வெப்பமான பூமியிலும் மனிதர்களுக்கு நல்ல நிழல் தரும். வேங்கை மரம் இன்றைக்கு அரிதாகி விட்டது. இந்த மரத்தில் ஒரு குவளை செய்து, அதில் தண்ணீர் ஊற்றி வைத்தால் கொஞ்ச நேரத்தில் அது சிவப்பாகி விடும். இந்த தண்ணீரை குடித்தால் சர்க்கரை நோய் கட்டுக்குள் இருக்கும் என்கிறது ஆயுர்வேதம். மருத மரத்தின் பாகங்களிலிருந்து புற்றுநோயை தடுக்கும் மருந்து தயாரிக்கும் ஆராய்ச்சி நடக்கிறது.

இலுப்பை மரத்திலிருந்து எடுக்குற இலுப்பை எண்ணெய், தமிழர் கலாசாரத்தில் ரொம்பக் காலமாக விளக்கேற்ற பயன்பட்டிருக்கிறது. இடுப்பு வலிக்கும் ஏற்ற மருந்து இது. "தோதகத்தி" மரத்தில் எந்தப் பொருள் செய்தாலும் அது காலத்துக்கும் அழியாது. குஜராத் பக்கம் கடலுக்குள்ள மூழ்கிப்போன ஒரு நகரத்தை சமீபத்துல கண்டுபிடித்தனர். அங்கு தோதகத்தி மரத்துண்டு கிடைத்திருக்கிறது. 4 ஆயிரம் வருடத்துக்கு முன்னாடியே இங்கிருந்து அந்த மரங்களை கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சூழலில் புன்னை மரத்தின் சிறப்பு என;பது சங்க காலம் தொடர்ந்து பக்தி இலக்கியக் காலம் வரை சிறப்புற்று விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆயுர்வேதம்

தமிழ் மருத்துவத்தில் புன்னை மரப்பூக்கள் கண் நோய்களை ஆற்றும் என்றக் குறிப்புகளும் இலக்கியங்களில் உண்டு புன்னை விதையையும் பருப்பையும் அரைத்துப்

செங்காந்தள்- இயற்கை

பற்று போட முடக்கு வாதம் மற்றும் கீழ் வாதம் விலகும் என்பதுக் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் சளி, ஒற்றைத் தலைவலி, தலைசுற்றல் கண் எரிச்சல், தோல் நோய், வயிற்றுப் புண், வெட்டை, மேகப்புண், சிரங்கு, குஷ்டம் ஆகியவைகளைக் குணப்படுத்தும்.

தொகுப்புரை

சங்ககாலத் தமிழர்கள் தங்களை சுற்றி இருந்த தாவரங்களைப் பற்றிய நுணுக்கங்களை நன்கு அறிந்து வைத்துள்ளனர். அவற்றுள் பலவகை மரங்களுள் புன்னை மரமும் ஒன்றாகும். மரத்தை வெட்டியதன் காரணமாக அன்னியை போர்களத்தில் கொன்றத் திதியனின் கோபத்தை நோக்கும் போது ஒரு மரத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியத்தவம் கொடுத்துள்ளான் மரத்தை எந்தளவிற்கு நேசித்துள்ளான். அம்மைந்தனின் இச்செயல் அக்கால மக்கள் இயற்கைக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தையும் மரங்களை தெய்வங்களாக வணங்கிய செய்தியினையும் கூட இவ்விலக்கியச் சான்றுகளின் மூலம் உண்மைச் செய்தியாக அறிய முடிகின்றது. அன்னியின் செயலை நோக்கும் பொழுது திதியனை பலிதீர்க்கும் எண்ணம் எவ்வகையிலாவது இருந்திருக்கலாம் ஆனால் திதியனின் காவல் மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தினால் தான் திதியனுக்கு கோபம் வரும் என்று பலிதீர்த்த செய்தியானது திதியன் மரமாக மட்டும் பார்க்காமல் அம்மரத்தை தனது நண்பனாகவும் காவல் மரமாகவும் மரத்தின் பயனை உணர்ந்து செயல்பட்டுள்ளான். இப்படியெல்லாம் மரங்கள் சங்ககால வரலாற்றுச் செய்திகளில் இடம்பெற்றிருப்பது சிறப்புக்குரிய ஒன்றாகும். இதைப்போல இயற்கையைப் பாதுகாக்கும் சங்ககால மக்கள் சுற்றுச்சூழலையும் மிகவும் அழகாக பாதுகாத்துள்ளனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பக்தி இலக்கியக் காலச் செய்திகளில் புன்னைமரம் வங்கடல் எல்லையில் நெய்தல் நிலத்தில் மிழலைக் கூற்றத்தை கடல் அலைகளில் நரல்சுரி சங்குகள் உந்தப்பட்டு தென்றல்வீசும் ஒரு சோலைவனமாக அமைந்துள்ளது என்பதை உணரமுடிகின்றது. இச்செய்திகளை நோக்கும் போது நமது முன்னோர்கள் இயற்கையை பாதுகாத்து ஒவ்வொரு மரத்தையும் கடவுளாக வணங்கியுள்ளனர். அதைப்போல நாமும் இயற்கையைப் பாதுகாத்து மரம் வளர்ப்போம் மழை பெறுவோம். என்னும் பழமொழிக்கேற்ப மரங்களை வளர்த்து வளங்களை பெருக்கி சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாக்க வேண்டும். மண்ணரிப்பைத் தடுக்க வேண்டும். பசுமையை உருவாக்க வேண்டும்.

இன்றைய நவீனமயமாக்கலில் நாம் காடுகளையும், இயற்கை வளங்களையும் இழந்துவிட்டோம். முன்னோர்கள் கடவுளாகப் பேணிக்காத்த இயற்கை வளங்களை பாதுக்காக்க தவறிவிட்டு இன்று செயற்கை வாழ்வில் சிக்குண்டு கிடக்கிறோம். மரங்களை வெட்டிவிட்டு குளிர்சாதன பெட்டிகளை வாங்கும் மூடர்களை கண்ணை விற்று ஓவியம் வாங்குபவர்கள் என்பதற்கினங்க 'வாடிய பயிரை கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்' என்ற வள்ளலார் வரிகளை இனியாவது உணரவேண்டும். மரம், செடி, கொடிகளின் பயன்களை உணர்ந்து மீதம் உள்ள மரங்களையாவது பாதுக்காக்க

செங்காந்தள்- இயற்கை

வேண்டும். அடுத்த தலைமுறைக்கு வாழக்கூடிய உலகத்தை விட்டுச் செல்வோம். இதை ஒரு வரலாற்றுச் செய்தியாக மட்டும் பார்க்காமல் இதன் மையக்கருத்தை எடுத்துக்கொண்டு மரத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர வேண்டும். காலந்தோறும் தமிழ் இலக்கியங்களில் சுற்றுச்சூழல் சார் பதிவுகள் இதைப்போன்ற கருத்துருவாக்கங்களிலும் அமையப்பெறுகின்றன. மேலும் இலக்கியங்களில் பதிந்துக் கிடக்கும் வரலாற்றுச் செய்திகளை வெளிக்கொண்டு வர வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை மையமாகக் கொண்டு இக்கட்டுரையானது அமையப்பெறுகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

- [1] சோமசுந்தரனார் பொ.வே (2007). புறநானூறு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் சென்னை.
- [2] சிவமணி எஸ், (2007). திருக்கோயில்களும் சைவத் திருமுறைகளும், சென்னை.
- [3] இராணி. ந, (2012). சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு நெறிமுறைகள், நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட் சென்னை.
- [4] சரவணகுமாரன், (2005). மரம் வளர்ப்போம் வளம் பெறுவோம், ஜோதி புத்தக நிலையம் சென்னை.
- [5] சாமி பி.எஸ், (1992). சங்க நூல்களில் மரங்கள், திருக்குறள் பதிப்பகம், சென்னை.
- [6] சீனிவாசன், (1987). சங்க இலக்கியத் தாவரங்கள், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- [7] சீனிவாசன். என், (2002). விந்தைத் தாவரங்கள் மூலிகைத் தாவரங்களும், தி ஜெனரல் சப்ளைஸ் கம்பெனி சென்னை.
- [8] சுந்தரம். இராம, (1995). சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- [9] செல்வராஜ். எச், (1960). தமிழ் மூலிகைகளின் ஆராய்ச்சி, தங்கம் பதிப்பகம் திருச்சி
- [10] செயராமன். ந.வி, (1987). தமிழ் இலக்கியத்தில் வேளாண்மை ,நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பிலிட் சென்னை
- [11] தமிழ்வாணன் (1990). தாவரங்களைப் பற்றிய அறிவியல் உண்மைகள், மணிமேகலை பிரசுரம், சென்னை.
- [12] மகிழேந்தி, (2003) சுற்றுச்சூழலியல் நோக்கில் சங்கத் தமிழகம், தி.பார்க்கர் சென்னை.
- [13] சாந்தி.செ. (2020). ஆவுடையார்கோயில் வட்டாரக் கல்வெட்டுகள், கொற்றவை வெளியீடு, மதுரை.

செங்காந்தள்- இயற்கை

- [14] ஜெயக்குமார்.அ (1992) சுற்றுப்புற சூழலும் மனித மேம்பாடும், உமா பதிப்பகம், சென்னை.
- [15] Floral Jeya, S., Saravanakumar, AR., (2019). *Sustainable Environmental Sensitization: An Educational Perspective, International Conference on Impact of Education on Sustainable Environmental Management*, Government College of Education, Pudukkottai, ISBN : 978-93-87865-14-3, PP. 338-340
- [16] Neethiperumal, Saravanakumar.AR (2019). *Sustainable Development Towards Environment Control in Modern World, International Conference on Impact of Education on sustainable Environmental Management* , Government College of Education Pudukkottai ISBN 978-93-87865-14-3, PP 351-354
- [17] Paavizhi.K., & Saravanakumar, AR., (2019). *Environmental education as a tool for EMS, International Conference on Impact of Education on sustainable Environmental Management*, Government College of Education Pudukkottai, ISBN: 978-93-87865-14-3, pp346-350
- [18] Padmini Devi.KR., Saravanakumar, AR., (2019). *Effective Maintenance of Sustainable Development Through Environmental Management System, International Conference on Impact of Education on sustainable Environmental Management*, Government College of Education Pudukkottai, ISBN: 978-93-87865-14-3, PP341-345